B R Á Z D A 1988 / 1989 Č. 2

časopis bohoslovců
Papežské koleje Nepomucenum

OBSAH:

Karel Vrána: Šedesát let Nepomucena..... 2
Zdeněk Mareš: Rozhovor s Msgr. Dr. Jos. Rabasem..... 3
Petr Bouček: Z filosofických a teologických názorů sv. Cyrila a Metoděje: Stvoření..... 8
Mikuláš Hatiar: List bratom.....10
Jiří Kučera: Novinky z výzkumu Turínského plátna....13
Marek David: Jeremiáš.....17
Jiří Kučera: Kronika.....18
Karel Vrána: Listárna.....23
Sekvence.....28

V Římě na svátek sv. Františka z Paoly dne 2. dubna 1989

Redakční rada: Zdeněk Mareš, Jiří Kučera

Za obsah jednotlivých článků redakční rada na rozdíl od autorů nezodpovídá

Naše adresa: Pontificio Collegio Nepomuceno
Via Concordia, 1
I-00183 Roma

Š E D E S Á T L E T N E P O M U C E N A

Letos na svátek sv. Vojtěcha, 23. dubna, bude naší koleji šedesát let. Nemůžeme přejít mlčením toto naše společné výročí. Jestliže dnes Napomucenum trvá a žije přes veškerou nepřízeň doby, tak je to znamení pečující prozřetelnosti Boží. Jsme za to vděční předně Pánu, svatému Janu Nepomuckému a všem naším nebeským ochráncům. Jsme také vděční Vám všem, kteří se velkoryse účastníte Boží starostlivosti o naší přítomnost a budoucnost. Vaše přátelství nás zavazuje k vytrvalosti a k vděčnosti. Nedávno jsem četl zajímavý text k zamyšlení právě při této naší příležitosti. Volně jej pro Vás přepisuji. " Jednoho dne se Stvořitel rozhodl vystrojit ve svých azurových komnatách slavnou hostinu. Pozval na ni všechny ctnosti, pouze ctnosti. Přišlo jich velké množství; velké i malé ctnosti. Ty menší byly příjemnější a přívětivější. Ale všechny byly velmi spokojené a bavily se mezi sebou zdvořile, jak se sluší a patří na blízké příbuzné a dobře známé. Tu zpozoroval Stvořitel dvě překrásné dámy, které se zřejmě vůbec ještě neznaly. Domácí pán vzal jednu z nich za ruku a přivedl ji k té druhé dámě. " Dobročinnost " řekl a ukázal na první. " Vděčnost " dodal a ukázal na druhou. Obě ctnosti se nesmírně divily. Jak dlouho trval svět - a trval už velmi dlouho - setkaly se spolu poprvé. "

To napsal víc jak před sto lety Ivan Sergejevič Turgeněv. My v Nepomucenu nehodláme vystrojit velkou slavnost. Ale na letošní svátek sv. Vojtěcha chceme pozvat předně vděčnost.

Karel Thal

Velikonoční oktáv 1989

ROZHOVOR
S MSGR. DR. JOSEFEM RABASEM

Vážený monsignore! Patříte do studentského ročníku, který jako první začal filosoficko-teologická studia v nově otevřené Papežské koleji Nepomucenum. Protože si letos připomínáme 60.výročí otevření koleje, chtěli bychom Vám položit několik málo otázek.

— Co předcházelo okamžiku,kdy jste vstoupil jako alumnus do Papežské koleje Nepomucenum a jak se vlastně ve Vás zrodilo kněžské povolání?

— Co jsem pociťoval jako alumnus, když jsem vstupoval poprvé do nově otevřené koleje Nepomucenum, na to mohu odpovědět velmi krátce. Byla to zvědavost, očekávání i naděje - to vše dohromady.

Co se týká mého životního rozhodnutí, myslím že to byl silný zážitek z přijetí svátosti biřmování. Nemalý podíl však jistě měl na Gymnasiu můj učitel a profesor náboženství, historik a pozdější domský kanovník dr. Josef Weisskopf. K vlastnímu rozhodnutí jsem však dospěl během duchovních cvičení a na radu tehdejšího exercitátora jsem si zvolil velmi známého zpovědníka a duchovního vůdce, jemuž zůstávám až dosud velmi zavázán.

To všechno se odehrálo během mých studií na biskupském Gymnásiu v Bohosudově.

Na čtvrtou neděli postní - "laetare" - 1929 jsem si podal přihlášku; jednu do kněžského semináře v Litoměřicích, druhou pak o přijetí do Nepomucena v Římě. O té druhé jsem se nejprve své mamince raději ani nezmínil, až později z nutnosti, načež následovalo pochopitelné a rázné "ne", a mne tedy nezbývalo než začít přemlouvat.

Ve čtvrtek 31. října 1929 ve 12.30 hod. jsme šťastně dorazili na římské nádraží Termini.Ještě doma jsem myslel, že pojedu pouze s mým spolužákem Francem Klupákem z Teplic, ale k mému překvapení jsem zjistil, že pojede nejen známý český pán z Litoměřic Karel Lízler, ale ještě i dalších pět. Byli to tedy: Matoušek, Lužný, Satler, Pištěk, Honců, Klupák, Lízler a já. Cesta nebyla příjemná, protože jsme necestovali ani v první či druhé třídě,ale ve staré třídě třetí. Ovšem, byla to velká radost, když jsme

v onen čtvrtek dorazili a byli očekáváni několika dalšími alumny z Nepomucena. Vzpomínám, že jsme tehdy nemohli do budovy vstoupit hlavním vchodem, proto jsme přišli zadními dveřmi, kde nás již čekal na chodbě vicerektor Černý, aby přidělil každému jednotlivý pokoj. Vřelým, pozorným a hezkým způsobem se nás ujal i tehdejší prefekt Josef Hájek z královehradecké diecéze. Krátce po nás přišli ještě i další alumni a tak byla obsazena v prvním roce své existence přibližně polovina koleje.

—Mohl byste nám říci jak vypadal tehdejší život koleje?

— Zajisté byl tehdy život v koleji mnohem přísnější než dnes a jsem přesvědčen, že tehdy to bylo hezčí! Ptáte-li se proč, snad tedy i proto, že jsme byli výbornou komunitou, počínaje rektorem mons. Rovedou, přes spirituála P. Špatného S.J., vicerektora Černého, až k ostatním alumnům mezi nimiž byli Češi, Slováci a Němci. Byla to šťastná komunita!

I pro nás platilo, že zahájení akademického roku začíná tradičním a společným "Veni Creator...", avšak my alumni jsme se tehdy odebrali v první den školy do Vatikánu, kde uděloval Sv.Otec audienci pro studenty z Pap. university Urbaniana. Nemusím ani podotýkat jak silným dojmem zapůsobil Svatý Otec na nás seminaristy, když kolem nás procházel. Tak vypadal tedy můj první studentský den v Římě a také první i poslední den "za školou". Nejít na přednášku bylo takřka nemyslitelné, pouze v případě nemoci byl student omluven.

Přísnější byl i denní řád. Představení trvali na tom, abychom vstávali v zimě v 5.30, v létě pak již v 5.10 hod. Nezůčastnil-li se někdo ranních modliteb v kapli, šel prefekt "nahoru", aby se podíval, co se děje, je-li alumnus nemocen či snad zaspal. Stávalo se obojí, ale to první častěji.

Přísnost domovního řádu jsme si však ani neuvědomovali, neboť nám vlastně napomáhal optimálně využít čas, zapomenout na naše starosti o domov a zahnat smutek. To až teprve o vánocích se některým z nás začalo stýskat po domově. Oslavili jsme je však krásně! Po rektorově projevu následovala slavnostní večeře, potom jsme hráli různé společenské hry, při nichž každý něco pěkného vyhrál a nakonec jsme obdrželi hezkou knihu. Časem jsme si zvykli a po domově se nikomu nestýskalo. O prázdninách jsme jezdívali do Umbrie a ještě ani dnes nemohu zapomenout na ty krásné společně prožité chvíle.

— V čem spočívalo Vaše působení v litoměřické diecézi po návratu ze studií v Římě?

— Po primiční mši svaté ve vlasti jsem obdržel jurisdikci pro litoměřickou diecézi od tehdejšího biskupa dr. Webera. Bylo to asi 28. srpna, kdy si mne zavolal generální vikář dr. Adolf Šervický, aby mi předal dekret, ustanovující mne na místo kaplana v Postoloprtech. Mojí přední povinností byla pomoc německému faráři, ale hlavně výuka náboženství na české škole. Jistě, musel jsem se také potýkat s mnohými problémy, ale mohu i podotknout, že jsem měl stále dost přátel, s nimiž jsem si velmi dobře rozumněl; dokonce i v řadách Církve československé.
Na podzim roku 1936 jsem nastoupil vojenskou službu v Praze-Vršovicích u 28. pluku, odkud jsem však byl po krátké době převelen do tzv. "Invalidovny" na Karlíně, kde jsem se setkal se svými přáteli Matouškem, Dalošem a Kantorem. Naštěstí tehdy vojenská služba trvala pouze pět měsíců, ale ani tak nám neuškodila. Každou neděli jsem jezdil s Matouškem na Hradčany, kde on chodíval ke kanovníku Kulačovi a já k svému bratru, jenž byl u kapucínů. Tam jsme celebrovali mši sv. a potom se připravovali každý svým způsobem na disertační práci. Odpoledne jsme se opět setkali v Emauzích na Nešporách, odkud jsme chodívali přes Karlovo náměstí na "Václavák", kde jsme si zašli do "Koruny" na slepičí polévku a kousek chleba za korunu dvacet; to byla naše večeře. Potom jsme šli do Národního divadla a do kavárny Na příkopech, kde jsme ztrávili čas až do půl dvanácté v noci a přesně ve dvanáct jsme byli znovu v kasárnách. Pouze dvakrát jsem tento program vynechal, a sice proto, že jsem jednou měl celých 24 hodin službu a podruhé jsem byl zavřen - tehdy na celý týden.
Když jsem se vrátil po ukončení vojenské služby do Postoloprt, bylo mé kaplanské místo obsazené, a proto jsem napsal do Litoměřic generálnímu vikáři, jenž mi obratem odpověděl, abych se dostavil ke svému ordináři. Vstoupil jsem do pracovny pana biskupa, uklonil se a políbil mu prsten, načež mi odvětil, že se mu tyto zvyky nelíbí. Poté mi sdělil mé jmenování biskupským sekretářem. V této funkci jsem zůstal až do 6. srpna 1945, kdy jsem dostal rozkaz, abych se hlásil u transportu k odsunu.

— Málokdo asi ví o Vašem hrdinském postoji v roce 1945 při rozsáhlé a nebezpečné epidemii v koncentračním táboře Terezín. Mohl byste o této Vaší zkušenosti něco říci?

— Byla to sobota 5. května '45, když přišla delegace Československého červeného kříže do Malé pevnosti v Terezíně, aby převzala ochranu nad koncentračním táborem. V té delegaci byl kromě řeholních sester i jeden jezuitský kněz, který začal ihned pracovat mezi nemocnými. Avšak i u něho byla brzy zjištěna tyfová nákaza. Bylo zapotřebí, abych k němu šel. I když jsem neměl žádné povolení, ani propustku, oblékl jsem si bílý plášť a navlékl na ruku pásku s červeným křížem, pod který jsem napsal velmi malým písmem - tak aby to nešlo přečíst - "duchovní". Tímto způsobem jsem se dostal dovnitř tábora, kde jsem jedné ze zdravotních sester předal korporál s Nejsvětější svátostí, a ta jej předala nemocnému knězi, který pak mohl udělovat svaté přijímání ostatním. Později jsem povolení ke vstupu do tábora dostal a tak jsem uvnitř ve zvláštním oddělení sloužil i mši svatou, na níž přicházeli i někteří pokřtění Židé z Terezína.
Staral jsem se o mnoho lidí, aniž bych věděl o koho se jedná, jsou-li to Češi, Němci či Židé. Pokoušel jsem se s nimi modlit, žehnal jsem jim malým křížkem, nebo jsme společně říkali "Confiteor" a různé jiné modlitby.
Na vlastní oči jsem viděl, co všechno zlého esesáci napáchali. Musím však také dodat, že tyto věci se po '45. roce znova opakovaly.

— Neztrácíte snad trochu zájem o Československo, když žijete tolik let mimo?

— Jak bych mohl? My všichni, kněží litoměřické diecéze, kteří jsme byli odsunuti, stále patříme do téže diecéze. Církevní kodex hovoří jasně. Z tohoto důvodu máme nejenom právo, ale i povinnost zajímat se o naši diecézi. Pro mě to platí dvojnásob, protože můj bratr, který v Československu zůstal s mojí maminkou, se stal rektorem semináře a v soudním procesu 50. let byl odsouzen na 20 let vězení. Poněvadž se nemohl starat o maminku, podařilo se mi v r. 1956 za pomoci kap. vikáře Olivi a kanovníka Beneše vzít si ji s sebou do NSR. Do Československa jsem se však vrátil vícekrát, dokonce i na pozvání Československé akademie věd

v rámci smlouvy o výměně universitních profesorů.V roce 1968 jsem jezdíval i bez vstupního víza.

—Jak tedy nahlížíte na současnou situaci církve v naší vlasti? Myslíte, že se bude o ní ještě dlouho hovořit jako o "Církvi v řetězech"?

— Co se týká současné situace církve v Československu,musím nejprve říci, že již v 50. letech a počátkem let 60. jsem zastával názor, že církev u nás doma ožije z vlastních sil. A nedokáže-li to sama, my na tom nic nezměníme. Ona se skutečně vzchopila a sílu našla. Dnes vidím celkovou situaci zvlášť jasněji a lépe než před těmi třiceti či dvaceti lety. Ještě nikdy po roce 1948 čeští katolíci nebojovali za svá práva tolik,jako dnes. Církev nastřádala velký "duchovní kapitál" právě v oněch 50.letech, kdy byli kněží a církev velmi pronásledováni. Jak jsem již řekl, měl jsem možnost být v té době v Československu a vidět několik takových "koncentračních táborů". Byl jsem totiž navštívit svého bratra v Leopoldově, Valdicích, Mírově,ale i na Slovensku v Jilavě. Naposledy jsem byl v Československu minulý rok /1988/ a jsem si jistý, že katolická církev se poučila z chyb, kterých jsme se všichni v minulosti dopustili, ať už katolíci či nekatolíci,Češi i Němci. A za to musíme být Bohu vděčni! Vždyť snad ještě nikdy se život církve neodrážel v osobním životě věřících tak,jako právě dnes. Po ranách, které Církev od roku 1948 utrpěla - a byly opravdu hluboké, získala na kvalitě.

— Závěrem ještě tradiční otázku. Co byste odkázal nám bohoslovcům, kteří se na kněžství teprve připravujeme?

— To je velmi těžká otázka a já si netroufám říci všechno, co si myslím. Mám-li však něco říci alumnům, pak bych chtěl zdůraznit asi toto. Využijte pokud možno co nejlépe času, jakého máte k dispozici. Co si již nyní nenadpracujete,to budete v budoucnu postrádat. Využijte však i svého prázdninového času. My jsme zde žili celých šest let a jsem za toto období nesmírně vděčný. Snad to bylo tehdy trochu tvrdé, protože jsme domů nemohli ani na prázdniny, avšak tento čas jsme dokázali rovněž velmi dobře a krásně využít. Do této doby spadají počátky mého zájmu o náboženskou výchovu dětí a zde jsou i kořeny mého pozdějšího rozhodnutí o hlubší studium pastorální teologie, zvl. dětské duchovní výchovy.

Mám-li říci něco vážného, pak tedy: držte si své společenství, budujte si ho a chraňte! I když žijete v mezinárodním prostředí, mezi Italy, Američany atd., zůstaňte stále jednou společnou rodinou. To opakuji zvláště vám, českým a slovenským alumnům! Kéž byste dokázali být zajedno! Vždyť jsme všichni synové a kněží jedné veliké katolické Církve. Ozdravujte svoje společenství. Kdyby se snad jednou naskytly takové možnosti, jaké jsme měli my na počátku, tak toto vaše společenství neobstojí. Zůstane-li však situace stále stejná, pak takovéto společenství natrvalo také neobstojí. Jak to však jednou v budoucnu bude, to nevíme. Nechme to ale docela klidně na Prozřetelnosti Boží a snažme se být jednotni !

-ZM-

Z filosofických a teologických názorů sv. Cyrila a Metoděje:
Stvoření

Vytvořit si dnes detailní představu o tom, jakou názorovou soustavu sv. bratři měli, to je dnes již obtížné, neboť není mnoho pramenů. Jsme omezeni jen na staroslověnské legendy Život Konstantinův a Život Metodějův /zkráceně: ŽK, ŽM/.

Je celkem nasnadě, že východiskem jejich kosmogonických názorů bylo Písmo svaté. Na svých misijních cestách jej šířili, vykládali a také jej přeložili do staroslověnštiny. A právě pasáže z jejich životopisů, které se vztahují k misijním cestám, přinášejí materiál, který hledáme: kázání, promluvu či jen výrok. Žádný ucelený komentář ke stvoření se nedochoval.

Původce veškerenstva je jmenován na několika místech:"...jediného Boha, který stvořil veškeré tvorstvo" /ŽK 9/,"Dobrý a vše mohoucí jest Bůh, který stvořil..."/ŽM 1/a bude uváděn i v dalších částech. Bůh stvořil vše, jak již výše /viz ŽK 9/ ve všeobecném smyslu bylo řečeno. Hledejme citáty k podrobnostem. "...Bože můj, jenž jsi stvořil všechny kůry andělské i netělesné síly a nebe sklenul a zemi založil a všechno, co je, z nebytí do bytí přivedl..." /ŽK 18/, "...Bůh, který stvořil z nebytí k bytí všechny věci viditelné i neviditelné..."/ŽM 1/. Tomuto přesnému vyjádření stvoření z ničeho napomohl ve filosofii důkaz existence ničeho /viz Platónovy dialogy Sofista a Timaio/.Proto se výše uvedená formulace mohla objevit již v mladších knihách Starého Zákona /2 Mak 7,28/. Do křesťanské filosofie ji přinesl

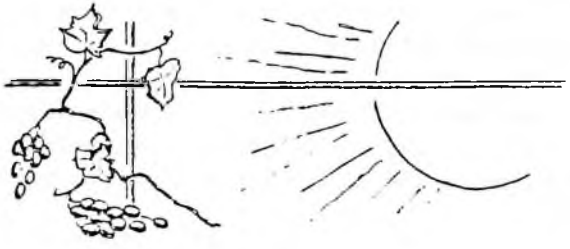
již Hermes /Pastýř.Příkazy I,1/. A sv. Jan Zlatoústý ji včlenil do liturgie /modlitba kněze během malého vstupu/. Nyní jsme se již dotkli citátů, které popisují průběh stvoření. "Bože...,který jsi slovem všechno stvořil,..." /ŽK 3/. Toto vysvětlení knihy Genesis se objevuje ještě v další knize /Mou 9,1/. Křesťanská filosofie jej přejala. Další bližší vysvětlení vycházejí ze žalmů "...nebe sklenul..." /Ž 104, 2/ a "...zemi založil..." /Ž 102,26; 104, 5; 119, 90/, jejichž autoři trochu volněji popsali biblickou skutečnost.

Prošli jsme všeobecně a došli jsme k potvrzení v úvodu formulovaného předpokladu: potvrzení víry v biblickou pravdu. Následující citát to plně dosvědčuje: "Slovem Páně se upevnila nebesa a dechem jeho úst všechny jejich síly. Neboť on řekl a stalo se, on přikázal a bylo postaveno"/ŽM 1/,/srov. Ž 33, 6, 9/.

Prameny sice nedokládají učení slovanských věrozvěstů v úplnosti, ale to, co dosvědčují, vychází z Písma svatého. Škoda jen, že nebyly zaznamenány názory těch národů, ke kterým sv. bratři jako misionáři přišli. Pro slovanská studia by to byl jistě hodnotný přínos. Jistěže znali slovanskou legendu, která vypravuje o tom, jak bůh a čert se plavili na loďce... atd. Nebo učení paulikiánů, kteří působili v Trákii a možná ovlivnili Chazary: rozlišovali Boha, Boha nebeského a Stvořitele.

To byl jen malý pohled na velké dílo. Ale dosud z opomíjené strany, na opomíjenou část.

-PB-

L I S T B R A T O M

Drahí bratia v Kristu !

Úmyselne používam toto oslovenie, pretože Vás chcem pozdraviť v duchu Kristovej lásky a taktiež nasledujuce slová vznikli v duchu tejže lásky, z ktorej sme povstali, na báze ktorej sme sa tu zišli a z milosti ktorej chceme tu vytrvať. A od večného žriedla tejto lásky očakávam, že pomôže môjmu chabému slovu a kostrbatému prejavu nájsť cestu k Vašim srdciam.

Drahí bratia, nasledujuc Božieho volania zišli sme sa tu v cudzine; Božia dobrota nám otvorila dvere temnice do ktorej komunizmus zamuroval naše národy v mene svojho pomýleného mesianizmu.

Uvedomujuc si ohromnosť tohto faktu prichodia nám na um žalmistove slová: naša duša unikla ako vtáča zo siete poľovníkov, slučka sa roztrhla a my sme na slobode.

Tak radi by sme ich aplikovali na seba. Ale môžeme? Unikli sme síce komunizmu, v ktorého antitaistickom raji nebolo pre nás miesta, ale neunikli sme svetu.

A tento svet konca 20. storočia je všade rovnaký. Príliš dlho boli naše korene zapustené v ňom na to, aby sme ich ľahko spopretŕhali, príliš dlho sme sali znečistené živiny na to, aby sme si ľahko od nich odvykli, príliš dlho sa nám dostávalo za to prejavov sympatií a otvoreného súhlasu na to, aby sme dokázali precítiť slová veľkňazskej modlitby: "Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich zachoval od zlého. Nie sú zo sveta ako ani ja nie som zo sveta"/Jn 17, 15-16/. Ba čo viac, možno sa už o to ani nesnažíme, možno už nie sme ani schopní pochopiť jej dôležitosť.

Máme sa vari stavať proti svetu? "Nie kresťania su to, ktorí sa stavaju proti svetu ale svet sa stavia proti nim, keď ohlasuje pravdu o Bohu, o Kristovi a o ľuďoch. Svet

sa pohoršuje pri menovaní hriechu a milosti. Po fáze bezvýberového otvorenia sa je načase, aby si kresťan opäť uvedomil, že patrí k menšine. A že často stojí v kontraste s tým, čo je samozrejmým, vhodným a prirodzeným, pre onú mentalitu, ktoru Nový zákon nazýva - a určite nie v pozitívnom zmysle - "duchom sveta". Je načase znovu objaviť odvahu k nekonformizmu, postaviť sa na odpor, poukázať na rôznorodé tendencie okolitej kultúry a zrieknuť sa určitej euforickej pokoncilovej solidarity." Toľko z odpovede J.Em. Josepha Kardinála Ratzingera, prefekta Kongregácie pre vieroučné otázky, na otázku journalistu /Zur Lage des Glaubens, str. 34-35/.

Brat môj, nesnažme sa redukovať tieto slová na radu rímskej kúrii, na pokyny pre katolíkov všeobecne, ale skusme si položiť otázku: Čo hovoria tieto riadky tebe, čo hovoria mne?

Slová Jeho Eminencie adresované celej Cirkvi, platia dvojnásobne pre kňazov a pre nás bohoslovcov. Veď nám prichodí v budúcnosti uchopiť pastierskú palicu, prevziať ulohu strážcov a zveľaďovateľov pokladu viery v stáde Najvyššieho, stať sa piliermi vzácnej stavby mystického tela Kristovho.

Ako Ako sa pripravujeme na tuto úlohu? Tu nemám na mysli odbornú filozoficko-teologickú prípravu, veď ona napriek svojej dôležitosti nebola a nikdy nebude jedinou. Ide mi o svedectvo života a v prvom rade tej jeho časti, ktorá sa odohráva na verejnosti.

Čo i sebalepšia modlitba je Božiemu ľudu známa iba svojím ovocím. "Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie, ani zlý strom nerodí dobré ovocie" /Mt 7, 17/.

Skúsme sa podívať na seba z tejto stránky, len tak ticho, pre seba.

Veď čím sa líšime od!? Stupňom vnútornej identifikácie sa s Pravdou, hlbším a intezívnejším duchovným životom - príliš málo!

Pokiaľ náš zovňajšok, vyzlečený zo stavovských šiat bude sa niesť v znamení priliehajúcich nohavíc s rozhalenkou, v znamení cestných križnikov s vbudovanou Hi-Fi supravou, ktorej drnčiaca pop-music bude vyjadrovať dobový rytmus nášho života, zakiaľ kritériim úspechu budu materiálne prostriedky, dobré jedlo a vyberané pitie, ideálom dovoleniek stanu sa rozpálené pláže Tyrrhenu či zasnežené pláne Savoyských Álp - dotiaľ nebudeme mať platformu na pozdvihnutie hlasu proti duchu tohto sveta voči tým, čo žiju v ňom a z neho; a tým čo sa ho už presýtili nebudeme predstavovať vierohodnú alternatívu.

A vytisnutí na tragický okraj polozabudnutia, budeme sa musieť dívať ako mäsiari siekť a Guru - hnutí /ktorí na rozdiel od nás, maju čo ponuknúť/ prezlečení v ruchu pastierskom odvádzaju Božie stádo na duchovne jatky.

Naviac sa dokonca môže stať, že v očiach iných vyvoláme zdanie farizejov, ktorí "zaťažujú ľudí neznesiteľnými bremenami, ale sami sa ich ani len prstom nedotknú" /Lk 11, 46/, predstavu tých, "čo chcú vyťahovať triesku z oka brata, nevidiac brvno vo vlastnom oku" /Lk 6, 42/, že sami seba postavíme nie do svetla levítov žijucich z chrámu pre chrám, ale do svetla predavačov žijucich z chramu pre seba.

Kým si neuvedomíme, že jediným kritériom našej činnosti, musí byť spása nesmrteľných duší, ktoré nám milosťou Božej Prozrteľnosti budú zverené, zatiaľ tápeme v tmách, šlapuc po vlastnej podstate.

Váš v Kristu oddaný

brat Mikuláš Hatiar

NOVINKY Z VÝZKUMU TURÍNSKÉHO PLÁTNA

Okolnosti nálezu a vědeckého výzkumu stále tajemného "Turínského plátna" jsou aktuální a zajímavé již řadu let. V oblasti syndonologie, jak se nazývá věda, zabývající se tímto problémem, došlo v loňském roce k několika pozoruhodným a převratným objevům.

Posvátné plátno, chované v kapli turínské katedrály, je jeden z nejtajemnějších posvátných předmětů světa. Věří se totiž, že v něm bylo pohřbeno mrtvé tělo Ježíše Krista, a tedy na ně že se vztahují i zmínky evangelistů, když hovoří o jeho pohřbení. Plátno bylo mnohokrát popsáno. Je dlouhé 4,36 m; široké 1,10 m, je zažloutlé a nese na sobě dvojí otisky těla - zpředu i zezadu, potřísněné krví, která vytekla z ran v zápěstí rukou, na patách, na hlavě a z probodeného boku. Plátno nese také stopy spálenin, vyspravených novými kusy plátna.

Po staletí bylo toto lněné plátno předmětem úcty, která se zakládala na ústní tradici. Zaručené historické zprávy sahají až do poloviny čtrnáctého století. Tehdy vlastnila Plátno jedna francouzská šlechtická rodina, která je po poškození požárem v r.1532 nechala opravit a později přenést do Turína. První zachovaný písemný doklad o relikvii pochází z roku 1390. Co se dělo s Plátnem po Kristově zmrtvýchvstání až do tohoto roku je stále předmětem vědeckých dohadů a hypotéz a jen těžko se nalézají tyto chybějící články jeho minulosti. V několika posledních desetiletích, kdy se badatelé různých vědních oborů snažili odhalit tajemství, které v sobě Plátno skrývá, se podařilo některá fakta osvětlit a vědeckými důkazy podložit.

Srovnávací metodou je například prokázána pozoruhodná podobnost mezi otiskem tváře na pohřebním plátně s nejstaršími dochovanými uměleckými znázorněními tváře ve 4. a 5. století. Dále je evidentní, že mince, objevené v otiscích na obou očích, byly raženy Pilátem v Judsku v letech 26-29 a že muž, ukřižovaný v letech 29-32, nebyl Říman. Nikdo už dnes také nepochybuje o skutečnosti, že otisky těla nejsou falzum, totiž malba zručného umělce, ani o trojrozměrnosti zavinutého těla či pravosti krvavých skvrn,

tož vše bylo prokázáno s konečnou platností! Pomocí nejmodernější techniky a rastrovacích mikroskopů byl vytvořen uměle trojrozměrný plastický obraz těla Ukřižovaného a byla dokonce zjištěna i jeho krevní skupina. Také již se určitě ví, že mikroskopické zbytky rostlin zachycených na povrchu rubáše, odpovídají některým typům flóry, vyskytující se v okolí Mrtvého moře a v Palestině. Toto všechno identifikovali a vědecky prozkoumali vědci z celého světa a výsledky bádání můžeme klidně nazvat "druhým zmrtvýchvstáním Krista".

Období jakéhosi "klidu" trvalo až do 13. října minulého roku, kdy tehdejší turínský arcibiskup kardinál Anastáz Ballestrero vyhlásil před dvěma sty novináři výsledky nejnovějších zkoušek s uhlíkem C^{14}, které okamžitě ohromily celý svět. V této doslova "bombastické" zprávě sdělují vědci, že původ plátna je třeba klást do let 1260-1390. Kardinál také dodal, že podle odborníků kteří zkoušky provedli, je výsledek jistý na 95%! Tato úžasná novinka, jak prohlásil kardinál jménem Svatého Stolce, však nic nemění na skutečnosti, že Plátno zůstává pro nás vzácnou ikonou, obrazem Krista a nikoliv jen relikvií,i když zveřejněné výsledky ukazují vše v prospěch těch, kteří popírají pravost Turínského plátna. Období relativního vítězství vědy ale netrvalo příliš dlouho, jelikož vyšly najevo další,ještě zajímavější skutečnosti.

Myšlenka provést s Plátnem zkoušku radioaktivním C^{14} není nová. Metodu vynalezl v roce 1947 americký fyzik Willard Libby a zkouška se zakládá na skutečnosti, že uhlík C^{14}, vstřebávaný živými organismy během života z okolí, se po smrti postupně rozpadá. Převedením zkoušeného předmětu do plynného stavu spálením lze zjistit obsah radioaktivního uhlíku pomocí citlivého Geigerova počítače. Na provedení zkoušky se pomýšlelo už v roce 1978. Ovšem vzhledem k potřebě velkého množství vzorku a hlavně tehdejší nepřesnosti měřících metod byly zkoušky odloženy. Až v r.1986, po schůzce odpovědných činitelů v Turíně,byla zvolena tři centra pro simultánní provedení zkoušky,a sice laboratoře oxfordské university, arizonské university a laboratoř curyšského federálního ústavu pro technologii. Není bez zajímavosti, že všichni zúčastnění vědci byli ateisté, takže se rýsovaly pouze dva možné výsledky výzkumu: buď připustit existenci neznámého umělce, většího nad Michelangela, nebo uznat celé dílo za zázrak...

Celá záležitost byla samozřejmě pod palbou kritiky, hlavně ze strany protestantů. Posuzovala se i lehkovážnost s jakou se konaly zkoušky, neboť ke vzorkům, svěřeným kvalifikovaným odborníkům, nebyli připuštěni odborníci určení Svatým Stolcem. Výsledky samotné zkoušky byly ovšem překvapivým šokem i pro odborníky. Po velkém zdráhání byly nuceny laboratoře oznámit světu tři naprosto různé výsledky. I přes obrovský vývoj techniky a přesnosti měřících přístrojů se opakovala situace z roku 1982, kdy při stejné zkoušce C^{14} na kalifornské universitě byla sdělena dvě odlišná data: jedno ukazovalo na rok 200 po Kristu, druhé však na rok 1000 po Kristu! Někteří odborníci se sami přiznali, že během všech provedených zkoušek se staví skepticky ke všem výsledkům měření, ale hlavně k samotné metodě měření! To dokazuje i snaha po mlčení a "ututlání" neúspěchů všech tří zkoušek! Profesor Gino Zaninotto dokonce před zkouškou jasně řekl: "Víme předem, že C^{14} nedá konečnou odpověď. Plátno se stále chovalo po staletí v prostředí živých organických látek. Bylo vystaveno projevům úcty v minulosti a bylo neustále podrobeno styku s radioaktivním uhlíkem. Mimo to, bylo 14. dubna 1503 v Bresse úředně zkoumáno, když bylo uvrženo do vroucího oleje, který mohl"omladit" datování plátna. S mikroskopem je možné zjistit množství mikroorganismů, které byly dalším zdrojem radioaktivního uhlíku". Navíc, jak správně doplnil primář patologického oddělení milánské nemocnice prof. Pechiai, provedli měření pouze technikové a nebrala se v úvahu, bohužel ani hypoteticky, okolnost, že v Plátnu došlo také ke zmrtvýchvstání!

Zkouška uhlíkem C^{14} tedy"nefunguje"?! Samozřejmě potvrzením, že C^{14} nemluví vždy pravdu, neutichne docela hlas "křiklounů", odvolávajících se na exaktnost a neomylnost vědy, ale můžeme se ptát: "je věda, která ztrácí svou exaktnost, ještě vůbec vědou"?

I po smrti organismu může tedy vzorek vstřebat další množství C^{14} a tak se "omladit". Znečištěním tak může vzniknout chyba při datování velikosti řádově 1000 let,což samozřejmě nelze uznat na poli vědy a pochopitelně se tento fakt nedá ani zveřejnit. Obsah C^{14} není totiž v atmosféře konstantní, jak se předpokládalo, ale jeho množství závisí na chemických podmínkách,tlaku, teplotě a množství jaderných výbuchů na zemi.

. Co je ale vůbec nejzajímavější, je odpověď jednoho z vědců na nedávné konferenci v Londýně na dotaz jednoho z novinářů, zdali dosažené výsledky nejsou klamné za předpokladu, že Plátno bylo zasaženo silnou dávkou záření v okamžiku zmrtvýchvstání: "...je možný vznik C^{14} z ozónu obsaženém ve lněné látce v případě zasažení silnou dávkou neutronů!" Okamžitě nám bleskne hlavou myšlenka na možnost jaderné exploze během zmrtvýchvstání Kristova, což je ale otazník téměř Dännikenovský!

Závěrem můžeme tedy shrnout, že zkouška uhlíkem C^{14} je přinejmenším "pochybná" a že bude třeba dalších zkoušek a sympozií, poněvadž "poslední slovo" věda rozhodně neřekla. Pro nás křesťany, není Turínské plátno žádným důkazem víry, jen s úsměvem pozorujeme, že Plátno nenechalo zatím nikoho v "klidu" - oslovuje vědce, techniky, lékaře i umělce. Krásně říká jezuita P. Coero Borgo: "Je nutno mít soucit s ničivým týmem kritiků... Tajemství Plátna nebude nikdy objasněno,a proto se o něm bude stále hovořit. Tak si to přál i Kristus..."

/Pro Rad. Vat. zpracoval Jiří Kučera/

J E R E M I Á Š

Seděl v písku Kolosea, zdrcený... a plakal.

Všude bylo pusto,
pouze o stíny se třely němé kočky špinavé,
a ze zatuchlých chodeb občas zaštěk líný pes.

Stěny byly vysoké a šedivé a kruté
a úzkost by snad srdce rozdrásala,
když z kobek čišelo ven duté příšeří.

"Já tě zdravím, vítám... a zároveň tě vyháním.
Už několikrát plakali jsme na rozličných místech,
však tentokrát cár nemám, abych moh' ti otřít tvář

Jak ubohý a zbytečný jsi ty, co mi tu lkáš...
To není Jeruzalém,
jenž o slzy tě prosil dechem zkráceným...
To je Řím,
a ten si žádá prokletí.
To není Jeruzalém,
jehož slzami jsi chladil, když sám sténal v zoufalství
To je Řím,
a ten ti ani za mák nevěří.

Plač, plač, máš věru nad čím plakat,
neb stejní jsou ti zde, jak ti, ježs tenkrát oplakal.
Nezmoudřeli o nic,
a co měli, poztráceli,
a po kolena v špíně řeku dějin nepřebrodí.

Odejdi, než tě i tyhle kočky vyženou,
neb pro takové, jako ty, Řím nikde místo nemá...

Odejdi, on si tvé slzy nezaslouží,
vždyť ani mně už se jich někdy nedostává..."

-MD-

K R O N I K A

"Jakoby nic
rok se končí přecházeje s nářkem
protože mu nelze přecházet s radostí
k tomu, co už bylo
loni
před sto lety
před stokrát sto lety a dál
Přibývá minulosti
ubývá budoucnosti?"

Ruka Pána času se nepatrně pohnula na ciferníku světových dějin, započítajíc tak další krajíc nekonečného bochníku vesmírných událostí k minulosti a nám nezbývá, než kromě filosofického zamyšlení nad úvodními verši Jana Zahradníčka připomenout, že je opět další rok nenávratně za námi a přivítat Vás s přáním všeho nejlepšího v novém roce /samozřejmě nejlépe vydáním nového čísla naší Brázdy/.

Od posledního čísla, které se Vám dostalo do rukou v prosinci minulého roku, se událo přirozeně mnoho věcí jak za vysokými zdmi zdejší papežské koleje, tak i "venku". Abychom však na nic nezapomněli v našem krátkém vzpomínání a hlavně uvedli vše po pořádku, vraťme se v duchu do doby předvánoční, kdy bylo vpravdě "adventu již nakrátku".

To už zdobil naši kapli krásně vyzdobený velký adventní věnec, dílo několika obětavých seminaristů, kteří s nadšeným zaujetím /zároveň však i s nasazením vlastních životů, neboť pro získání zdrojů a plodů nepomucenské zahrady je nutné "lozit po stromech"/ celou záležitost zplodili za jedno odpoledne. Liturgicky uvedl dobu adventní pečlivě připravenou duchovní obnovou náš spirituál P. Špidlík /duchovní obnova se koná každý první pátek v měsíci a obsahuje kromě předneseného "Božího slova" zároveň i osobní meditaci, společnou pobožnost v kapli a pochopitelně předepsaný sebezápor v mlčení/.

Mimořádnou a radostnou událostí, která připadla na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie /8. prosince/, bylo jáhenské svěcení našich dvou spolubratrů z americké komunity, jejichž světitelem byl arcibiskup Domenico Caloyera. Krásné obřady byly slavnostním "vybočením" a hlavně velkým povzbuzením pro "mužstvo" Nepomucena v usebrané tichosti adventní doby.

Čas bral pomalu "za své", den dni šeptal o blížícím se tajemném splnění radostného poselství, poslední svíce na adventním věnci dohořela, až jednoho dne vyměnil náš kostelník ponuré adventní barvy za zářivě bílou a věnec /beztak už uvadlý a zchátralý/, za krásný a vkusný Betlém. To už byly vánoce doslova přede dveřmi a s tím vše související "na krku"... Psát o kouzlu vánoc by bylo celkem zbytečné, takže jen několik postřehů člověka, prožívajícího poprvé vánoční svátky v exilu, mimo domov a stovky kilometrů od rodiny: po stránce liturgické bylo vše dobře připraveno, všechny obřady proběhly s patřičnou důstojností, stoly se "prohýbaly", krásná hudba zněla, takže vlastně neměl "našinec" ani čas si zastýskat nebo dokonce zaplakat nad nepřítomností /ostatně stejně dočasnou/ drahých členů rodiny. Většina z nás měla navíc možnost navštívit velkolepé vánoční obřady se Svatým Otcem ve svatopetrském chrámu. S vánocemi souvisejí také /jak jinak/ prázdniny, které všichni seminaristé pochopitelně využili k osobní rekreaci či "dohnání" zanedbaného studia. Jediným faktem, kalícím radost a vánoční pohodu nejen našemu domu, ale celému Římu, byla náhlá a nečekaná epidemie "čínské chřipky", kterou nejen, že nikdo nezval, ale která "skolila" téměř všechny nepřipravené členy "osádky", pobývající toho času ve Věčném městě. Díky Bohu, že zákeřná nemoc odešla stejně rychle, jako přišla a že se vše vrátilo rychle do starých kolejí. Vánoční doba /a s ní bohužel, i čas sladkého odpočívání a "nicnedělání" krátkých prázdnin/ rychle uběhla a koncelebrovaná mše svatá na Tři krále /6.ledna/ byla jakýmsi ukončením svátků a současně impulsem pro pokračování studia na Lateránské universitě /opomineme-li začínající předzkouškovou horečku/.

Již zmíněné zkoušky nenechaly na sebe dlouho čekat, takže toto období bylo poznamenáno vzácným a nezvyklým tichem na chodbách "ústavu", horečnatými debatami u jídla a poctivou mnohaho-

dinovou prací každého jednotlivce nad vědami vznešené "paní" filosofie či první "dámy" mezi vědami - teologie /kéž by takové úsilí trvalo po celý rok/. Samotné období zkoušek je významným mezníkem ve všedním každodenním životě studentů v koleji. Zkušení"mazáci" z vyšších ročníků už vědí jak se věci mají a jak to ve škole"chodí", ale pro "prvňáky" byly zkoušky /první zkoušení v Italštině/ novou zkušeností v jejich studijním životě a zároveň první "hrou na nervy" a ukázkou "bojové pohotovosti" - připravenosti a odvahy začínajících studentů. O tom, že úroveň je vysoká a že "chtějí mnoho" se přesvědčil každý,kdo překročil práh university jako řádný posluchač Alma mater. Pro studenty "první filosofie" mohlo být zatím největším úspěchem porozumnění přednášenému obsahu v cizím jazyce, neboť poslouchat Planckovu kvantovou teorii nebo výklad Aristotelovy Metafyziky v Italštině není zrovna žádná maličkost. Nicméně zkoušky dopadly celkem dobře a po několika málo dnech krátkodobého vydechnutí a odpočinku začaly okamžitě probíhat přednášky druhého semestru /ještě obtížnějšího, než ten předchozí!/.

Všední každodennost a plnění řádu kolejního života "vyruší" občas nějaká návštěva /ať už čekaná nebo nečekaná/. Tak tomu bylo i koncem ledna, kdy zavítal do našeho semináře ordinář prešovské diecéze Msgr. Hirka, který uspořádal s alumny i velice zajímavou besedu.

Ale to již jsme byli duchem /a"jednou nohou"/ v nejkratším měsíci únoru, kdy se začala matka Církev v "pohromničním" údobí pomalu zachmuřovat v brzké předtuše blížícího se postu a kdy se začaly obezřetně pálit olivové ratolesti na popel "pokání",který pak na čtyřicet dní označil naše hlavy znamením výmluvným a závazným...

Postní období uvedl opět duchovní obnovou náš spirituál P.Špidlík krásným a poučným výkladem významu Kristova kříže v životě každého křesťana. Samozřejmě jsme byli nuceni změnit i tvář seminární kaple /coby oázy modlitby a denního útočiště klidu/ a "obléknout" ji do smutečního /postního hábitu/.

Smutnou skutečností, která zdánlivě vhodně zapadala do rámce postní doby a o které se dlouho předem "šuškalo" v místních kuloárech, bylo rozloučení s naším obětavým, vzácným a tichým knězem

P. Karlem Říhou S.J.,vracejícím se do jezuitské komunity ve Vídni, odkud k nám do koleje před lety přišel. Jeho odchod po mnohaleté poctivé a nenápadné práci /zaslouženě plakaly všechny osiřelé kytky/ byl o to bolestnější, že kromě vzorného a pokorného "služebníka" opouštěl naše řady i výborný a zanícený filozof. Mše svatá "na rozloučenou", kterou Otec Říha celebroval v poslední únorovou neděli, krásná a uznalá slova díků našeho pana rektora i spontánní závěrečné "sbohem" /doprovázené zpěvem!/ na římském nádraží, kam jej bohoslovci doprovodili, byly zatím nejdojemnější chvíle tohoto roku...
Mezi okamžiky nejposvátnější patří bez výhrad každé setkání se Svatým Otcem Janem Pavlem II. To je pro každého člověka /pokud se mu podaří započítat se mezi ty vyvolené!/ zážitek opravdu na celý život, zvláště jedná-li se o setkání tak blízké a bezprostřední, jakého jsme byli svědky při společné modlitbě sv. růžence v první sobotu března v prostorách Apoštolského paláce, či o kontakt vůbec nejužší, nejcennější a pro adepta kněžství nejvzácnější, kterým bylo společné ministrování na papežské mši svaté při příležitosti pastorační návštěvy v jedné z římských farností. Pocity a prožitky takových akcí se pochopitelně popisují velmi těžko...

Aby "nůše událostí" nezůstala poloprázdná /a bylo hlavně o čem psát!/, rozvířila vzápětí relativně klidnou hladinu života v koleji zpráva o příchodu apoštolského vizitátora P. Bogliola S.D.B.,majícím za úkol zvizitovat všechny semináře Říma. Téměř osmdesátiletý kmet, působící na celé okolí duševní svěžestí, zájmem, duchovní hloubkou a sympatickým vystupováním, byl s prací nás všech velmi spokojen. Při společné besedě, konané na počest ukončení této "pracovní návštěvy" v salonu koleje, zapůsobila na všechny přítomné jeho moudrá a hluboká slova o poslušnosti a věrnosti budoucích kněží římskému biskupovi /což je otázka dnes velice aktuální/ a upřímné odůvodněné vybídnutí ke studiu latiny /toť problém!/. Lze závěrečným shrnutím říci /s odstupem několika týdnů/, že tato návštěva byla pro alumny užitečná a poučná...

V těchto dnech /12. března/ oslavili simultánně pan kardinál Tomko a náš pan biskup Škarvada neuvěřitelnou "čtyřicítku" na kalendáři kněžského života. Oběma přejeme a vyprošujeme dary Ducha

svatého a neochabující sílu pro práci na exilové vinici Páně! S biskupem Škarvadou jsme oslavili jeho jubileum společným svátečním obědem s kulturním pořadem a krátkou besedou u nás v koleji.

13. března v dopoledních hodinách podepsal v tajné konsistoři papež Jan Pavel II. s definitivní platností dekret o svatořečení blahoslavené Anežky České! Tato úžasná zpráva naplnila všechny radostí, vždyť na tento okamžik čeká náš národ a celý katolický svět dlouhá léta a s hrdostí už dnes můžeme prohlásit, že po velkolepých kanonizačních obřadech pravděpodobně v říjnu tohoto roku, na které se jistě přijedou podívat stovky krajanů z celého světa, se zaskví na třpytném nebi Kristových vyvolených po dvou stoletích další český světec! Bude to jistě životní zážitek a záležitost mimořádného významu pro nás všechny, kteří se zúčastníme /nejvíce snad pro našeho spolubydlícího Msgr. Jaroslava Polce, který připravil sám kompletní materiál a podklady k procesu - a jak říká skromně "doslova na kolenou"/.

Již potřetí jsme absolvovali kurs homiletiky /jeho zavedení a odborné vedení jsou pro každého příjemným překvapením/, který přednáší s fundovaným nadšením každý sobotní podvečer P. Andrej Pauliny S.D.B.

Než se zase na krátký čas rozloučíme, oznamujeme, že konečně můžeme klidně a pokojně spát /a Vy se nemusíte o nás bát/,neboť bylo v budově koleje instalováno poplašné zařízení proti útokům nepřátelských banditů a lupičů. Podotýkáme, že jde o "těžký kalibr", který je schopen při své aktivaci probudit i mrtvého /nepřeženeme-li, aspoň tedy půl Říma/!

-JK-

Listárna

Dostali jsme několik písemných dotazů a připomínek. Rádi na ně odpovídáme. Dr. Alois NEUMANN, Studiendirektor a.D. a ex-alumnus Nepomucena, nám vřele děkuje, že mohl o vánocích v našem společenství slavit zlaté jubileum svého kněžského svěcení. " Nejen v Římě, ale i v Nepomucenu se za 50 let hodně změnilo, víc než jsem si představoval ", píše Dr. Neumann. " Velmi by mě těšilo, kdybych mohl i nadále patřit mezi přátele Nepomucena a příležitostně slyšet o životě koleje. "

Signora Tomassi-ová, odnaproti, děkuje všem těm naším ex-alumnům, kteří jí projevili soustrast. Její manžel a náš dlouhodobý lékař, dott. Giorgio Tomassi, zemřel před vánocemi. Zádušní mši svatou jsme sloužili v kolejní kapli za početné účasti jeho příbuzných a pacientů. R.i.P.

Někteří z našich přátel se dověděli, že 16. ledna t.r. navštívil Nepomucenum Krd. Poupard. Můžeme je ujistit, že tu nešlo - jak se někdo domníval - o " Ostpolitik ", ale o přátelskou návštěvu bývalého dlouholetého šéfa monsignora vicerektora Škody.

V lednu nás navštívil také Comm. Ennio Bagarella ze severoitalského města Vicenza. Jako předseda konfederace italských svatovincentských konferencí je nám velmi nakloněn. V lednu nám poslal velké nákladní auto potravin. Rozdělili jsme se o ně se Slovenským ústavem sv. Cyrila a Metoda, s litevskou, arménskou a polskou kolejí. A ještě zbylo i pro náš poutní dům Velehrad i pro římský hospic Matky Terezy.

V březnu mezi námi pobyl několik dní náš přítel břevnovský opat Anastáz Opasek. Jeho návštěva je vždy milá a povzbudivá.

V lednové korespondenci jsme dostali i toto oznámení: Pontificia Universitas Gregoriana, Romae. Ad doctoratum consequendum in Facultate Theologiae, apud Institutum Spiritualitatis, R.D. Miloš Raban, e Pontificio Collegio Nepomuceno, publice defendet dissertationem: Die geistige Dimension der Psychologie Viktor E. Frankls. Director: R.P. Prof. Charles A. Bernard, S.J. Die Iovis 26 Januarii 1989, hora 16 in aula CO 12. BRÁZDA gratuluje.

Gratuluje také Dr. Josefu Hrbatovi ke jmenování monsignorem i k jeho sedmé knížce, kterou vydává vlastním nákladem.

Děkujeme Dr. Emilu Valáškovi za jeho pozornost k naší knihovně, které daroval první svazek právě vyšlého " Marienlexikon "-u, na němž v devíti případech splupracoval, a to na heslech: Böhmen-Mähren-Sudetenschlesien /str. 520-525/; Albendorf-Wambierzyce /str. 78n/; Altbunzlau-Stará Boleslav /str. 113/; Altgebirg-Staré Hory /str. 115n/; Altwasser-Stará Voda /str. 120/; Altwilmsdorf-Wilamowa /str. 121/; Brün-Brno /str. 596/; Brünnl-Dobrá Voda /str. 596/; Burgberg-Cvilín /str. 617/; Marienlexikon vyšel v St. Ottilien, EOS-Verlag 1988.

Rev. Ivo Císař ze Spilimbergo nám píše, že mu zemřela sestra ve věku 53 let. Vyslovujeme svou účast na jeho smutku a pamatujeme v modlitbě. Zpráva o její smrti dostal Ivo právě na své 60. narozeniny 29.12.88 a zároveň v den 40. výročí svého příjezdu do Říma.

Dp. I. Císařovi děkujeme za jeho velké přátelství a zájem o naší kolej. Pozorně sledujeme jeho teologické statě.

Rev. Jindřich Stránský z Texasu, kde působí jako vězeňský kaplan, píše, abychom pozdravovali všechny " nepomucenisty a ex-nepomucenisty ", hlavně jeho bývalé spolužáky: kard. Tomka a msgr. Škarvadu K jeho 40. výročí kněžského svěcení přejeme Ad multos annos a aby mohl úspěšně vydat svůj nový překlad Nového Zákona z řeckého

originálu. Jindřich zůstal věrný arabskému jazyku, do něhož byl uveden na Lateránské Universitě od prof. Sfaira. Dnes ho používá při vyučování Koranu.

Z Vídně nám píše naše nezapomenutelná matinka Bonita: " Já jsem ráda, že mohu v domě trochu pomáhat. Někdy mě trápí reumatické bolesti, zvláště, když se má měnit počasí. Alespoň nepotřebuji barometr. Posílám dopis od sestry Innocenty. Přijely sestry na exercicie, tak jsem se ptala, co s ní je. Prý je na vozíčku a pravou rukou nemůže vládnout; musí si pomáhat levou, aby udělala kříž. Napište jí pár řádek pro útěchu a povzbuzení. "
Její adresa je: Sr. M. Innocenta Nováková
Kloster Nazareth
Bräuberg, 3
A - 4651 STADL PAURA
AUSTRIA

Sestra Innocenta u jesliček vzpomínala a Božské Dítko prosila za všechny... " mně drahé a známé - jak píše - za kolej a všechny, kdo v ní žijí; moc jsem vzpomínala na náš pobyt v Římě. Vyřiďte všem představeným i alumnům, že za ně obětuji všechny bolesti; a Mons. Plannerovi, kanovníku Vorlíčkovi, že jim děkuji za gratulaci k svátkům; Vinculu, že jsem stále ve Stadl Paura; pozdrav panu biskupovi Škarvadovi. Ať na mě nezapomínají a Vinculum mně zase pošlou; ať se nezlobí, že nemohu sama psát. Každý den poslouchám vat. radio; když uslyším známý hlas, tu mně vše potěší ".

Z Perú píše náš ex-alumnus a dnes misionář P. František Štaud: " Těším se na Brázdu. Z vážných důvodů jsem odložil cestu do Evropy na 1990. Pozdravuji pana biskupa Škarvadu, P. Špidlíka, Mons. Plannera /jak se mu vede?/, P. Michalčíka a své staré kolegy." P. Štaud děkuje všem nám, kteří na jeho misii nezapomínáme. Píše: " Samozřejmě tuto pomoc potřebuji. Bez ní bych se tu neobešel. Před pětadvaceti lety - na začátku - to bylo hospodářsky mnohem lepší a vydání bylo málo. Teď mám velkou " rodinu " a příjmy z duchovní

zprávy jsou menší. Situace v Perú je docela výjimečná. Drahota jako nikdy před tím. Ceny jsou čtyřikrát vyšší než před dvěma měsíci a v některých věcech ještě vyšší. Myslím, že chudí ve městech se nemohou ani dosyta najíst. Je to trest za to bezohledné zadlužování, které trvá už dvacet let a za nezodpovědná vydání. U Vás v Itálii v tomto ohledu, dík Boží Prozřetelnosti, je všechno jako za našich studií. Nechybí pastasciutta a sklenička vína na stole. Chléb taky ne. My ho už máme jen díky " Caritas ", protože v Perú už mouka není. Při dvacetileté rozvojové pomoci /půjčky/ se zdejší vládcové nepostarali o kolonizaci východní části Perú, kde se dnes pěstuje " coca " na tajný vývoz cocainu do USA. Východní část Perú má asi 500.000 km^2 a příznivé podnebí pro zemědělství. Je to nížina. Silnice spojující pobřeží a zmíněné kraje jsou nedostavěné. Ani to se za tolik let neudělalo. Jedna z těchto silnic vede přes Sihuas ".

Mons. Jaroslav Kubovec, taky náš "ex", se dozvěděl o krádeži v koleji. I on má se zloději problémy. " Během dvou roků - píše - se zloději pokoušeli vniknout třikrát do fary. Stabilní dveře a dobré zámky tomu zabránily. Nyní jsem dostal na radu policie ještě spolehlivější zámky a snad přijdou do dvou " ohrožených " oken ještě mříže. Byla tu extra komise odborníků. "
Sestra představená Gabriela z Heudorfu, kde se před lety zotavoval po operaci kard. Beran, má podobné starosti a sděluje nám svou metodu: " Každý večer kropíme svěcenou vodou kolem domu,"damit der böse Feind und böse Menschen ferngehalten werden. Bis jetzt ging es, Gott sei Dank, gut".

Paní L. Paníkové a její mamince z Australie děkujeme za příspěvek a dopis, ve kterém píše: " Také dík za Váš zajímavý a velmi poučný časopis Brázda, který máme od našeho Pátera Petra Eliáše. Vzpomínáme na návštěvy Otců Škarvady a Špidlíka, a také na poslední - Jana Lachmana; upřímný pozdrav ".

Paní Zdence Pollakové z Curychu vyslovujeme vřelý dík za povzbudivá slova a za velký peněžní dar na květinovou výzdobu naší kaple u příležitosti kanonizace bl. Anežky.

Těšíme se na Vaše zprávy, které rádi uveřejníme. Brázda chce i nadále spojovat všechny souvratě naší nepomucenské diaspory. Dp. Josefu Volfovi, Laxenburg, děkujeme za velikonoční přání a vyprošujeme mu, aby náš Pán zmírnil jeho velké bolesti v páteři a posílil jeho nohy.

-KV-

Všem čtenářům a zvláště pak těm,kdo podpořili finančně náš časopis Brázda,patří upřímné a srdečné Pán Bůh zaplať ! Je to i vaše zásluha, že jsme mohli začít a že můžeme pokračovat; vždyť bez vaší pomoci bychom zůstali jen na začátku cesty.

Redakce

S E K V E N C E

Velikonoční oběti
vzdejme své chvály, křesťané.

Beránek spasil ovce:
Kristus Pán nevinný
s hříšníky smířil Otce.

Střetly se v divném souboji
život a smrt. Je po boji.
Ten, který zemřel, z mrtvých vstal,
aby nám věčně kraloval.

Pojď a pověz nám, Maria,
co jsi po cestě viděla.

Hrob, z něhož Kristus slavně vstal,
aby se v Otci radoval.
Anděly jako svědky stát,
na zemi roušku, bílý šat.
Už jde Kristus, má naděje,
před vámi do Galileje.

Víme, že Kristus z hrobu vstal,
vpravdě byl vzkříšen světa král.
Vítězný, korunovaný,
smiluj se, Kriste, nad námi.

